

CIGRONET (Charles Perrault).

Traducció de Francesc Manel Santacreu i Lillo.

Era una volta un matrimoni de llenyaters que vivia en una casa vella i destabacada. El matrimoni era tan pobre que apenes podia alimentar als seus set fills.

Al chicotet, sos pares li dien Cigronet, perque quan va naixer no era mes gran que un cigro. Ademes de pel seu tamany, Cigronet, cridava l'atencio pels seus ulls grans i vius. Pareixien dos estrelots tocats per la lluentor de l'intel·ligencia.

I es que Cigronet era un chiquet molt, pero que molt carcanyol.

Es veritat, que cabia en el replanell de la ma, pero el seu chicotet cap albergava una intel·ligencia tan gran com una montanya.

Un dia, Cigronet i els seus germans anaren a jugar al bosc. Com s'ho estaven passant molt be, no se donaren conte de que se n'havien alluntat molt de casa.

En aço estaven quan se feu de nit.

De sobte, el bosc se torna oscur i amenaçador. El vent bellugava les branques dels arbres, i els animals llançaven uns grunyits que posaven els pels de punta.

-¡Pare, mare! ¿A on esteu? ¡Nos hem perdut! –gritaven esglayats els chiquets.

-Tranquils –els va dir Cigronet als seus germans-. He marcat el camí de tornada en unes molles de pa. Si seguim el rastre, aplegarem molt pronte a casa.

Però els pardals del bosc, que pareix ser no tenien altra cosa millor que fer, s'havien menjat les molles de pa.

- "¿Com tornarem ara a casa?", va ser la pregunta que es feren tots mentre començaren a bramar desesperats.

-¡Pare, mare, veniu a buscar-nos! ¡nos hem perdut!

-Anem, anem, deixeu de plorar –intenta tranquil·lisar-los Cigronet-. A lo llunt he vist la llum d'una casa. Tal volta els seus amos nos deixen passar la nit en ella.

Els germans feren cas a Cigronet i, després d'una caminada de campeonat, aplegaren per fi ad aquella casa misteriosa.

-¿N'hi ha algu dins? –preguntaren mentre picaven a la porta-. Nos hem perdut i tenim molt de fret. ¡Per favor, deixeu-nos entrar!

Els va obrir la porta una dona que, al vore-los tan esglayats, va sentir molta pena d'ells.

-¡Pobrets! –digue-. Però...¿es que no sabeu qui viu aci? ¡Esta es la casa de l'ogre que es papa als chiquets!

-¿I quina altra cosa podem fer? –li contesta Cigronet-. No podem tornar al bosc. Fa un fret que pela naps i els animals salvages van solts per tot arreu!

Les raons de Cigronet convenceren ad aquella dona que encara que estava casada en un ogre molt roïn, tenia un cor d'or.

Aixina que va deixar que els chiquets passaren la nit en sa casa. I no només això, sino que per a que el seu feroç home no els descobrira, els va amagar baix del seu llit.

Pero fon ficar-se baix del llit, quan els set germans sentiren la veu de l'ogre.

-¿Que es eixa olor tan deliciosa? –li pregunta l'ogre a la seua dona només entrar en casa-.

¡Olc a carn de chiquet!

-T'equivoques –li contesta la dona-. Es el corder que estic rostint per al sopar.

"A mi no m'enganyes", pensa l'ogre. I com era un expert en seguir el rastre dels chiquets, va mirar baix del llit i va descobrir a Cigronet i als seus germans.

-¿A un cas me volies enganyar? – li crida l'ogre a la seua dona -¡Anem, envia'ls a dormir!

¡Dema quan m'alce me'ls papare!

La dona va obeir a l'ogre i endugue a Cigronet i als seus germans a una habitacio de la casa.

Pero Cigronet, que com hem vist abans era llestíssim, tingue una idea. Havia vist a les set filles de l'ogre dormir en l'habitacio del costat. I decidi canviar-les les corones que portaven posades pels capells dels seus germans.

¡D'esta manera enganyaria a l'ogre!

I aixina va ser. Abans de gitar-se, l'ogre va entrar en l'habitacio de les seues filles i, al vore els set capells sobre els seus caps, va confondre a les chiquetes en Cigronet i els seus germans.

"Que estrany –va pensar l'ogre-. La meua dona ha endut als chiquets a l'habitacio de mes filles. ¡Bah, no importa a on passen la nit! Dema ben enjorn desdejunare carn fresca" –pensa l'ogre en la boca feta aigua.

Els chiquets esperaren a que l'ogre es quedara dormit per a escapar de la casa. I, una volta fora eixiren chiulant en direccio al bosc.

Corregueren i corregueren fins a que trobaren una cova escavada en una gran roca.

-¡Apressa, nos amagarem aci! ¡L'ogre no podra trobar-nos! –els digue Cigronet als seus germans.

L'ogre va despertar al sendema i lo primer que va fer va ser anar a l'habitacio a on dormien els chiquets per a endur-los a la cuina.

-¿Pero...que es aço? –vocifera al descobrir l'engany.

¡Baix d'aquells capells no estaven els chiquets, sino les seues filletes!

¡Quins chillits donava aquell monstre malvat! ¡Que enfadat estava al comprobar que els chiquets que anava a desdejunar havien escapat de la casa!

-¡Me les pagaran estos mocosos! –bramava l'ogre-. ¡Dus-me les meues botes de Set Llegües! –li ordena a la seua dona-. Ara mateix eixire a buscar-los.

L'ogre va recorre pam a pam el bosc en les seues botes magiques. Passa tot el dia buscant a Cigronet i als seus germans; pero, per molt que busca i rebusca no troba ni rastre d'ells.

"¿A on se n'hauran ficat?", es preguntava el monstre, mentres es secava la suor de la seua gran front.

"Estic tan esgotat que necessite descansar un poc –pensa-. Si, dormire una sesta i, quan desperte, els atrapare i me'ls menjare u per u".

Pensat i fet. L'ogre va buscar l'ombra d'una gran roca, s'ajoca en un prat i, en manco de lo que canta un gall, es queda profundament dormit.

La casualitat volgue que el lloc triat per l'ogre per a la seua sesta estiguera aprop de l'amagatall de Cigronet i dels seus germans.

I, clar, els espantosos ronquits de l'ogre aplegaren molt pronte als oits dels chiquets.

-¡Caram! –murmura Cigronet-. ¡Pero si es l'ogre!

¡Quin esglai que s'endugueren tots! Bo, tots no. Cigronet, com havia demostrat abans, no es deixa intimidar per l'ogre. En una tranquililitat increible per a la seua edat els va dir als seus germans:

-Quedeu-vos quiets i no feu cap de soroll.

Escolteu-me en atencio. Acabe de tindre una idea.

Seguint este cami –continua Cigronet-, a uns cent passos d'aci esta la nostra casa.

Corregueu cap ad ella i digau a pare i mare que no es preocupen per mi. Dins d'una hora estare de tornada. ¡Vinga, doneu-vos pressa!

Els chiquets, que a estes altures consideraven al seu germa menor un autentic heroe, li obeiren sense chistar. I mentres els chics tiraven a correr, Cigronet es queda un bon ratet observant com l'ogre dormia com una marmota.

Despres de varies hores, Cigronet decidi eixir per fi del seu amagatall. S'acosta a l'ogre sense fer soroll i en molt de recapte per no despertar-lo suaument li lleva les botes magiques.

Aquelles botes eren enormes, amples i altes; pero com eren magiques, tenien el do d'adaptar-se als peus de qui les calçara. A Cigronet li quedaren tan be que pareixia que algun sabater prodigios les havia fet a proposit per ad ell.

I en les botes de les Set Llegües posades, el chiquet tira a correr cap a la casa de l'ogre. Cigronet crida a la porta en decisio.

-Toc, toc, toc.

A l'instant li va obrir la dona de l'ogre.

-Pero, ¿que fas aci? ¿com es que no t'ha atrapat el meu marit? –li va preguntar la dona molt sorpresa a Cigronet.

-Senyora –respongue el chiquet-, al seu home l'han raptat uns lladres mentres dormia. Son molt roins i m'han dit que si no els dona una bossa d'or, s'emportaran a l'ogre molt llunt d'aci; i no tornara a vore-lo mes.

-¡Oh, quina terrible desgracia! –es llamentava la dona de l'ogre-. ¿Que vaig a fer ara?

Cigronet, molt astut, li va contestar llavors:

-Done'm la bossa d'or. Yo m'encarregare de donar-li-la ad eixos lladres, i aixina soltaran al seu home.

La pobre dona que estava enamoradissima de l'ogre que tenia per espos, feu cas a Cigronet i li dona una bossa plena de monedes d'or.

Quan el chiquet tingue la bossa en la ma, es despedi de la dona de l'ogre i, en les seues botes magiques, ixque disparat a casa de sos pares.

Cigronet aplega d'inmediat, i abans que sos pares i germans pogueren donar-li un abraç, s'acosta a una taula i tomba sobre ella totes les monedes d'or que havia en la bossa.

Aquella pobre gent es refregava els ulls. ¡Mai havien vist tants diners junts! ¡La lluentor d'aquelles monedes allumena tota l'habitacio!

Llavors, Cigronet digue molt orgullos:

-Pare, mare, germanets: en l'or que n'hi ha en esta bossa mai mes tornarem a passar fam ni necessitats.

En quant a l'ogre, una llegenda diu que va dormir durant tres dies sancers i que, al despertar, es va trobar empresonat en la preso del castell real.

Pareix ser que el rei d'aquell lloc va ordenar als seus guardies que empresonaren a l'ogre malvat per a que mai mes tornara a molestar a cap chiquet.

I ¿com va saber el rei a on estava dormit l'ogre? Puix molt senzill.

En les seues botes magiques, Cigronet es va plantar en dos camallades en el castell i va contar al monarca esta bonica historia que acabeu de llegir.

I CONTE CONTAT, YA S'HA ACABAT.